

Bröst och Burka

Några år efter revolutionen i mitt hemland Iran betraktades kvinnokroppen som något djävulen använde för att förföra män med. Det var syndigt att visa håret, syndigt att visa kroppen för män och allra mest syndigt att förföra män med hjälp av bröstet.

Så det är inte bara i Bibeln som vi kvinnor bär på arvsynnen, för också i mitt land blev plötsligt kvinnan källan till allt som ansågs djävulskt.

Vi fick helt enkelt inte tänka på vår kropp från halsen och ner. Vi fick inte ens idrotta eftersom ”oskulden” då riskerade att gå förlorad. Hur skulle man kunna bevisa att det var under gymnastiken som det tunna membran som kallas mödomshinna hade spräckts och inte i samband med en man? Vilken kille ville ha en sådan tjej, ta en sådan chansning? Man skulle bli märkt för livet. Sköka.

Vi fick börja bära burka i skolan och vår religionslärare sa till oss att ta korta steg ”Så att ni inte gungar med kroppen, för kvinnokroppen är så syndig att den frestar män till och med under burkan”. Jag fick en armbåge av min klasskamrat som satt bredvid mig. Hon sa: men du behöver väl inte oroa dig Plankan, du har ju inget som kan fresta och gunga. Jag bet ihop ännu en gång, jag ville inte störa klassen, men medan läraren pratade på om den syndiga kvinnokroppen började jag inse vilken makt vi kvinnor har, om det var sant att vi med bara vår kropp kan leda män till helvetet. På väg hem tänkte jag att det kanske inte alls var så farligt att bli kallad Plankan, men samtidigt var jag ändå lite ledsen.

Hemma satte jag mig på verandan och njöt av fågelsången och solskenet. Här i hemmets lugna vrå behövde jag inte ha burka på mig, jag var väl skyddad av de långa murarna kring gården. Svanarna simmade glatt i sin damm och en ny sommar var på väg till mitt hem i den lilla staden Sari. Men jag hade svårt att glömma det där med mina bröst, eller rättare sagt frånvaron av dem.

Jag tänkte att mormor har det, mamma har det, till och med farbror har större än mina, fast jag ville ju inte ha lika håriga bröst som han. Jag undrade när mina egna bröst skulle dyka upp, dessa mäktiga skapelser som kunde leda stora starka karlar i fördärvet. Jag kände mig djävulskt mäktigt. Från den dagen började jag intressera mig mer och mer för bröst.

Jag kommer ihåg att när jag kom till skolan för första gången och de ropade ut mitt namn Zinat al Sadat Pirzadeh så kollade jag om det var någon annan som hette det, för hemma var det ingen som kallade mig Zinat, där var jag Shohreh med allt och alla. Men nu blev jag inte kallad Zinat ens i skolan längre, nu var jag plötsligt Plankan.

Att jag var några år yngre än mina klasskamrater var det ingen som tog hänsyn till. I mitt land vet ingen hur gamla människor egentligen är, kanske har de blivit mer noggranna i dag, men inte när jag föddes. Om man frågar mina föräldrar när jag föddes blir pappa glad och säger: ja det var ju då jag fick min första flicka efter fyra pojkar, Gud vad glad jag var, jag hade ju precis köpt min stora mörkblå bil, kommer du ihåg det? Nej, men när köpte du bilen då? Ja det var då när vi köpte två vita getter också, det var en vacker vår, blommorna hade spirat tidigare än alla andra år som jag kommer ihåg. Jag ville kalla dig för Minou, men mamma hade läst den där konstiga arabiska boken om tjejen Zinat som var en jobbig kvinna med en massa hemska egna idéer och som ville förändra världen.

Och du vet ju vem som härskar i vårt hem, så du fick heta Zinat. Fast vi kallar ju dig alltid Shohreh förstås.

Men åren gick och jag tog slutligen studenten. Strax därefter, när jag var knappt sexton år gammal, blev jag bortgift mot min vilja. Jag kommer ihåg inköpet av brudklänningen som en Lars Norén-pjäs där hela tjocka släkten ville tvinga mig in i en klänning som var mycket större än jag, för att min magra flickkropp skulle se så mogen och kvinnlig ut som möjligt.

Jag kommer ihåg att jag hörde min kusins röst: men hon har ju inga bröst som håller upp klänningen! Sen kom min stora starka faster med sina gigantiska bröst fram och sa: Det löser vi enkelt, vi får använda en massa nylonstrumpor för att fylla ut klänningen. Hon är liten ännu, kommer ni ihåg mig, jag kunde inte heller bära min klänning när jag gifte mig, men titta nu då, sa hon och pekade stolt på sina jättemeloner.

Medan alla kvinnorna som var med satte igång en het diskussion om sin bröstutveckling tänkte jag herregud, hur många femton-sextonåringar har egentligen så stora hyllor att dom håller upp en hel brudklänning?

Den där klänningen skulle ärligt talat ha passat min farbror med de håriga brösten mycket bättre, han skulle säkert kunnat bära upp den. Där stod jag som en liten docka och försökte fantisera mig bort från den hemska affären med alla kläder som såg ut som tjugovåningsgräddtårtor, så mycket rysch och plysch och pärlor, klänningen var så tung att jag knappt kunde bära den. Så det är så man serverar oskulder till rika män, tänkte jag.

Senare fick jag en liknande reaktion av min make. Oj, tydligen köpte jag grisen i säcken sa han, det där med burka är väl ganska bra för er tjejer. Då vet vi män ju knappast vem som är under tyget och hur hon ser ut.

Att det var han som bett om min hand av mina föräldrar minst 10 gånger och till slut tvingat fram giftermål var en annan femma. Fast efter två år när jag hade fyllt arton eller kanske 17 var jag varken planka eller den lilla hustru som han hade gift sig med, jag var till och med flera centimeter längre än honom.

Men det var faktiskt först när jag fick min lille son som jag upptäckte den verkliga magin med bröst. De var ju mitt barns mjölkbar! Att amma barn var deras egentliga syfte, inte att förleda män.

1991 flydde jag till Sverige med min son. Det är en lång historia som jag lämnar till din fantasi. Farligt var det, men ändå värt att åka.

Här behövde man inte bära burka längre, men jag upptäckte snart att också svenska män led av svaghet för sköna bröst. Ofta verkade de hellre vilja tala med ens bröst än med mig.

Ibland har jag allvarligt övervägt att bära burka även här för att slippa sånt, men efter 11 år under burkan är det kanske i alla fall bättre att låta bli.

Här i mitt nya land upptäckte jag också att tidningarna var och fortfarande är prydda av

flickor med jättelika bröst, större bröst än huvuden faktiskt. Och så småningom upptäckte jag att här i väst fanns det kvinnor som hade byggt hela sin karriär på bröstet, i Hollywood, i musikbranschen, ja nästan överallt.

Nyligen hörde jag på radio att det har gått så långt att man nu till och med vill dra av sina bröstoperationer på skatten, då de borde klassas som arbetsredskap. Jag är nästan beredd att hålla med om man tittar på alla tjejer som har blivit kända som modeller, programledare och artister tack vare sina nyinkaffade bröst. Bröst fascinerar visst män i alla länder.

Jag tänker att hyckleriet kring kvinnorollen och kvinnokroppen förvisso inte känner några gränser, men jag trivs personligen bäst i Landet Lagom, d.v.s. i Sverige.

När det kommer till kritan går kvinnans intelligens och kompetens ofta före storleken på bröstet, men glöm inte att jag sa ofta, inte alltid.

Zinat Pirzadeh